

Sygn. akt VII U 1067/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 stycznia 2017 r. w Warszawie

sprawy M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o odsetki (po rencie)

na skutek odwołania M. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 18 maja 2016 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. S. prawo do odsetek ustawowych w związku z wyrównaniem renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 5 kwietnia 2014 r. do 29 lutego 2016r.

UZASADNIENIE

M. S. w dniu 30 czerwca 2016 r. wniosła odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 18 maja 2016 r., znak: (...) w sprawie odmowy przyznania jej odsetek z tytułu przyznanej renty w związku z niezdolnością do pracy za okres od dnia 5 kwietnia 2016 r. do dnia 16 lutego 2016 r. W ocenie ubezpieczonej odsetki za każdy miesiąc powinny być wypłacone, ponieważ biegli sądowi, w przeciwieństwie do lekarzy orzeczników, uznali ją za częściowo niezdolną do pracy (k. 2-4 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 15 lipca 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy w uzasadnieniu wskazał, że w przedmiotowej sprawie zastosowanie będzie miała ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy podniósł, że w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w wyroku z dnia 17 lutego 2015 r., sygn. akt VII U 1923/14 zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 23 lipca 2014 r., znak: (...) i przyznał skarżącej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 5 kwietnia 2014 r. na stałe, nie ustalając odpowiedzialności organu rentowego, o której mowa w art. 118 ust. 1a ustawy (k. 5 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 kwietnia 2014 r. M. S. złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (k. 1 a. r.).

W dniu 3 czerwca 2014 r. lekarz orzecznik wydał orzeczenie stwierdzające, że M. S. nie jest niezdolna do pracy (k. 31 a. r.).

Na skutek sprzeciwu odwołującej, w dniu 18 lipca 2014 r. Komisja Lekarska ZUS wydała również orzeczenie stwierdzające, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy (k. 43 a. r.).

Na tej podstawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział II w W. wydał decyzję z dnia 23 lipca 2014 r., znak: (...), w której odmówił odwołującej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 51 a. r.).

M. S. dnia 4 września 2014 r. wniosła odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział II w W. od ww. decyzji, czym zainicjowała postępowanie sądowe (k. 2 a. s. VII U 1923/14).

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał wyrok w dniu 17 listopada 2015 r. zmieniający zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 23 lipca 2014 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznał odwołującej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2014 r. na stałe. Zasadzając przedmiotowe roszczenie Sąd oparł się o przeprowadzony dowód z opinii biegłych sądowych. Biegli z zakresu chorób wewnętrznych i endokrynologii (k. 62 a. s. VII U 1923/14) oraz chorób oczu (k. 92 a. s. VII U 1923/14) stwierdzili, iż odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy. Sąd zważył, że wobec braku wniesionych zastrzeżeń i uwag przez organ rentowy, opinie biegłych są w pełni wartościowym materiałem dowodowym pozwalającym na zasądzenie ubezpieczonej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (k. 118 a. s. VII U 1923/14).

Wykonując prawomocny wyrok tutejszego Sądu, organ rentowy wydał decyzję z dnia 29 lutego 2016 r., znak: (...) przyznającą odwołującej prawo do renty od dnia 5 kwietnia 2014 r. (k. 143 a. r.).

Odwołująca w dniu 9 marca 2016 r. złożyła wniosek do organu rentowego o wypłatę odsetek poczynając od dnia 5 kwietnia 2014 r. (k. 151 a. r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. zaskarżoną decyzją z dnia 18 maja 2016 r., znak: (...) odmówił przyznania odsetek z tytułu wyrównania renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od dnia 5 kwietnia 2014 r. do dnia 29 lutego 2016 r. W ocenie organu rentowego nie ponosi on odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji skutkującej obowiązkiem wypłaty odsetek za opóźnienie, bowiem w sentencji wyroku z dnia 17 listopada 2015 r., sygn. akt VII U 1923/14 nie wskazano o przedmiotowej odpowiedzialności (k. 169 a. r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie akt rentowych oraz na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania znajdującego się w aktach głównych. Powołane przez Sąd dowody z dokumentów, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, były wiarygodne, korespondowały ze sobą i tworzyły spójny stan faktyczny. Co istotne, strony, nie kwestionowały ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z tych dokumentów, należało uznać za mające wysoki walor dowodowy.

W związku z tym Sąd uznał zgromadzony materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział II w W. z dnia 18 maja 2016 r., znak: (...) jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Kwestią sporną niniejszego postępowania było rozważenie, czy odwołująca ma prawo do odsetek za zwłokę z tytułu wypłaty świadczenia rentowego. Aby prawidłowo rozstrzygnąć zawisły spór, należało ustalić, czy organ rentowy ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w wypłacie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy ustalonej od dnia 5 kwietnia 2014 r. do dnia 29 lutego 2016 r.

W myśl art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 121 j. t.), jeżeli Zakład w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 j. t.), organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Na wstępie Sąd zważył, że podstawą do wydania wyroku w niniejszej sprawie, była analiza sprawy toczącej się przed tutejszym Sądem o rentę z tytułu niezdolności do pracy o sygnaturze akt VII U 1923/14. Sąd doszedł do przekonania, że organ rentowy błędnie przyjmuje twierdząc, iż brak rozstrzygnięcia o odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w wypłacie świadczenia wyłącza taką odpowiedzialność. Zatem należy przyjąć, że odwołująca nie miała zamkniętej drogi do dochodzenia prawa do odsetek.

Sąd w wyroku z dnia 17 listopada 2015 r. przyznał odwołującej prawo do przedmiotowego świadczenia na podstawie opinii biegłych z zakresu chorób wewnętrznych i endokrynologii oraz chorób oczu, gdyż ich opinie były jasne, logiczne i wyczerpujące. Istotnym również był fakt, że główne schorzenia ubezpieczonej występowały po stronie endokrynologiczno-okulistycznej, dlatego opinie lekarzy z zakresu tychże dziedzin badawczych były niezbędne do prawidłowego wyrokowania dotyczącego stanu zdrowia odwołującej. W ocenie Sądu lekarze organu rentowego badający ubezpieczoną na etapie postępowania wyjaśniającego winni byli na podstawie dostępnej dokumentacji medycznej orzec o częściowej niezdolności do pracy M. S.. Zdaniem Sądu organ rentowy wydając wcześniej zaskarżone decyzje dotyczące renty z tytułu niezdolności do pracy dysponował całym materiałem dowodowym, który był niezbędny do rozpoznania sprawy. Sąd badając sprawę o sygnaturze VII U 1923/14 oparł się na opiniach lekarzy biegłych sądowych, którzy korzystali w znacznej mierze z dokumentów przedłożonych w organie rentowym, wobec czego już w dniu badania przez lekarza orzecznika ZUS, organ rentowy dysponował wystarczającym materiałem dowodowym, aby stwierdzić o niezdolności do pracy badanej

i winien był wydać decyzję przyznającą rentę.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego, „wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 r., sygn. akt I UK 159/04). W myśl poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy, który potwierdza rozważania tutejszego Sądu, „jeśli zatem wydanie nieprawidłowej decyzji w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy byłoby następstwem niewłaściwej oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o to świadczenie dokonanej przez lekarza orzecznika lub głównego lekarza orzecznika oddziału, a więc następstwem niewłaściwych ustaleń faktycznych, to błąd taki należy uznać za błąd organu rentowego, powodujący jego odpowiedzialność na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2012 r., sygn. akt III UK 110/11).

Sąd przyznając odsetki od dnia 5 kwietnia 2014 r. miał na względzie jasne i czytelne wskazanie odwołującej, zgodnie z którym domagała się przyznania przedmiotowego roszczenia od tej daty. Ustalając termin końcowy, tj. do dnia 29 lutego 2016 r. Sąd oparł się na zaskarżeniu w tym przedmiocie decyzji organu rentowego, a data 16 lutego 2016 roku zawarta przez ubezpieczoną w treści odwołania stanowiła w ocenie Sądu oczywistą omyłkę pisarską.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.